

He katsovat toisiaan pitkään. Kumpikaan ei sano mitään. Se on jollakin todella oudolla tapaa pelottavaa. He rakastavat toisiaan, mutta eivät koskaan kerro sitä toisilleen. Kumpikin kieltää sen aina kysyttäessä. Ehkä se ei kuitenkaan ole tärkeää. Tärkeää on loppuen lopuksi vain luottamus heidän välillään. Kumpikaan ei ole sanonut sanaakaan puoleen tuntiin. He ovat istuneet auringonlaskussa, järven rannalla, puoli tuntia sanomatta sanaakaan. Ehkä kyse ei tosiaan ollut sanoista tai teoista. Tiedän tarkkaan jokaisen arven Avan ranteessa. Tiedän niiden syyn, veitsen joka on aiheuttanut ne. Tummakahvainen, lyhyt teräinen puukko. Kahvan pääty on kultaista metallia, jossa on ankkuri. Minusta ei ollut puhumaan siskolleni, hankkimaan hänelle apua. Tiesin sen kyllä, enkä edes yrittänyt. Syytin niistä ranteiden arvasta aina itseäni. En vain kokenut olevani tarpeeksi hyvä ihminen puhumaan. Omat ranteeni näyttävät täysin samalta. En voisi käskeä Avaa lopettamaan, ennen kuin olisin itse lopettanut. Ja mitä Connor puolestaan, hän on ollut pikkusiskoani kohtaan aina mukava, kiltti ja ymmärtäväinen. Hän on saanut Avan lopettamaan viiltelyn. He tutustuivat kaksi ja puoli vuotta sitten tullessaan tähän kouluun, joutuessaan samalle luokalle. Opettaja oli käskenyt heidät istumaan vierekkäin. He tutustuivat nopeasti. Connor oli pian ainut ulkopuolinen henkilö, johon Ava uskalsi luottaa. Hän ei koskaan lopettanut puhumista minulle, mutta uskalsi avautua eri tavalla luokkakaverilleen. "Andy" lämmin ääni puhuu takanani. Se saa minut kääntymään. Katson nyt edessäni seisovan tytön kasvoja. Lämpimät, huolestuneet. "Emma" sanon hiljaa. Otan hänen kädestään kiinni, sormet kietoutuvat käden ympärille. Katson käsiämme, jonka jälkeen käännän katseeni vielä sisareeni ja Connorin, jotka istuvat rannalla. "Hei, anna heidän olla. Ava pärjää mainiosti." Huolestuneisuus kuuluu selvästi Emman äänestä. Käännän katseeni sinisiin silmiin, joiden väriin voisi melkein hukkoa. "Olet taas viillellyt" tyttö jatkaa vakavana. "Tule" hän vetää minut etäämmälle Avasta ja Connorista, venevajan toiselle puolelle. Pian istumme rantahiekalla, punertavana heijastuvan järven rannalla. Emma ei ole koskaan pakottanut minua puhumaan. Hän puhuu monesti enemmän kuin minä. Monestikaan hänen puheillaan ei ole mitään tarkoitusta. Tarkoitus on, että hän saa minut kuuntelemaan, rauhoittumaan. Oloni on rennompi nyt, kuin yleensä. Nostan käteni vieressäni olevan tytön olkapäille. Hän hiljentyy välittömästi. Tämä on ensimmäinen kerta, kun teen muutakin kuin pidän kädestä kiinni. "Rakastan sinua" Emma sanoo yllättäen. Hämmennyn siitä hieman, mutten vetäydy kuoreeni. "Näytä sitä rannetta, jooko?" tyttö kysyy. Nyökkään hieman, otan oikean käteni hänen harteiltaan. Vedän hihan ylös. Emma avaa sidettä hieman, jonka alta paljastuu muutama punertava arpi vanhojen jälkien päältä. Hän pyörittää vain hieman päätään. "En koskaan ymmärtänyt, miksi joku vahingoittaisi itseään tällä tavalla. En koskaan, kunnes tapasin sinut. Ymmärsin yhtäkkiä paljon enemmän, kuin ikinä uskoin ymmärtäväni. Se ei ollutkaan huomion hakemista, päinvastoin. Se oli jotain oikeasti vaikeaa." Ne ovat viimeiset sanat, ennen kuin huuleni painautuvat hänen huulilleen. Olen epävarma, oliko tämä sittenkään hyvä idea. Tyttö kuitenkin nostaa kätensä niskaani, kietoo toisen lämpimästi ympärille, vastaa suudelmaan. Se saa itselleni varmemman olon. Laitan kädet varovasti hänen vyötärölleen. Ehkä uskallan vihdoinkin luovuttaa, päästää irti puukosta.